

Capitolul 15

În afară de multe lipsuri, care se găseau în adunarea din Corint, lui Satan i-a reușit să introducă o învățătură rea, și anume, *tăgăduirea învierii morților*. Este vorba într-adevăr numai de învierea trupului; dar prin această rătăcire a fost atacat fundamentul întregului creștinism. Dacă nu există o înviere, atunci nici Hristos nu a înviat, și dacă Hristos nu a înviat, atunci nici păcatele noastre nu au fost îndepărtate, și în felul acesta Evanghelia era numai o fabulă. Înainte ca apostolul să se ocupe mai îndeaproape cu această temă, el amintește corintenilor de evanghelia pe care el le-a vestit-o, și pe care ei au primit-o, și în care stăteau și prin care ei erau mântuiți, dacă se țineau strâns de cuvântul vestit, fără de care în adevăr au crezut în zadar (versetele 1.2). Și Evanghelia, pe care Pavel însuși a primit-o și pe care le-a transmis-o, era aceasta: «*că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și că a înviat a treia zi după Scripturi*» (versetele 3.4). Învierea este una din părțile cele mai importante ale Evangheliei; căci dacă Hristos n-ar fi înviat, ce siguranță am avea noi atunci, că păcatele noastre au fost îndepărtate? Dacă moartea L-ar fi ținut sub autoritatea ei, atunci noi nu am fi eliberați și credința noastră ar fi zadarnică.

Deci apostolul a ales pentru expunerea de idei referitoare la înviere un fundament sigur; căci mântuirea corintenilor, precum și a tuturor credincioșilor, este absolut dependentă de realitatea învierii și este foarte strâns legată cu ea. De aceea apostolul încearcă să elimine orice îndoială cu privire la înviere folosindu-se de o mulțime de martori demni de încredere. Cei mai mulți dintre ei trăiau încă și mărturiseau permanent pe Hristos înviat. Apostolul Pavel putea să adauge și propria lui mărturie, căci el a văzut pe Domnul în slavă. Deci învierea lui Hristos era o realitate de netăgăduit, dacă nu se căuta să se prezinte toți acei martori ca fiind înșelători sau visători. El «*S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. După aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit. Pe urmă S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. După ei toți, ca unei stârpituri (aceasta înseamnă, născut ne la timp¹), mi S-a arătat și mie. Căci eu sunt cel mai mic dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, pentru că am prigonit Biserica lui Dumnezeu.*» (versetele 5-9).

Ce exemplu de smerenie demn de urmat! Pavel nu a uitat ce a fost și ce a făcut. El a mărturisit cu toată sinceritatea și totodată cu cel mai adânc sentiment de durere. El nu a minimalizat păcatul său, pe care l-a înfăptuit din neștiință și în starea inimii neîntoarse la Dumnezeu, așa cum aceasta cu regret deseori se face, ci el l-a privit în lumina lui Dumnezeu și de aceea nu putea să privească altfel în trecut, decât numai cu profundă întristare și smerenie a inimii sale, în mod deosebit la gândul referitor la ura lui împotriva Bisericii lui Dumnezeu, în care el a prigonit pe Domnul său preaiubit, ea fiind Trupul Său. Însă la privirea în urmă la acest trecut trist, el nu a uitat să preamărească harul care s-a glorificat așa de mult față de el, cel neștiutor. «*Dar prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât ei toți, dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este cu mine*» (versetul 10). Acolo unde este adevărată cunoașterea a păcatului și a nimicniciei noastre, acolo este și adevărată cunoaștere și glorificare a harului lui Dumnezeu.

Învierea lui Hristos era deci o realitate, care a fost confirmată și vestită printr-o mulțime mare de martori demni de încredere (versetul 11). Și de aceea apostolul întreabă: «*Iar dacă se vestește că Hristos a înviat dintre cei morți, cum zic unii dintre voi că nu este o înviere a morților*» (versetul 12). Apoi el arată consecințele incomensurabile care erau legate de tăgăduirea acestei realități. Totul era pus la îndoială: credința, justificarea, speranța, pe scurt, tot creștinismul. «*Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, atunci într-adevăr este zadarnică predicarea noastră și zadarnică este și credința voastră. Ba încă suntem descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu, fiindcă am mărturisit cu privire la Dumnezeu că a înviat pe Hristos, când nu L-a înviat, dacă este adevărat că morții nu înviază. Căci dacă morții nu înviază,*

¹ Întoarcerea la Dumnezeu a lui Pavel, care a avut loc prin arătarea în slavă a lui Hristos, este un model al întoarcerii la Dumnezeu a poporului Israel în ultimele zile. Și ei vor vedea pe Acela în slavă, pe care L-au străpuns, și vor fi mântuiți printr-un har neîngrădit. Acest timp însă nu venise; și de aceea apostolul se numește «o stârpitură», deoarece prin arătarea lui Hristos el a avut parte de mântuire înainte de acest timp.

nici Hristos n-a înviat. Și dacă Hristos n-a înviat, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre și atunci, într-adevăr, cei care au adormit în Hristos au pierit. Dacă numai în viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai de plâns dintre toți oamenii» (versetele 13-19); căci partea credincioșilor aici jos este numai dispreț, ură și prigoană din partea lumii.

Ce dimensiune avea această rătăcire, care în fond părea așa de neînsemnată! Dacă ea era adevărată, atunci tot creștinismul era minciuni gogonate și credința era numai o iluzie deșartă. O, fie ca acest exemplu să ne învețe pe toți, că orice rătăcire, oricât de neînsemnată ar părea, s-o privim în lumina lui Dumnezeu și s-o tratăm cu seriozitate sfântă! Cu această învățătură despre înviere sunt legate cele mai binecuvântate adevăruri pentru inima noastră. Hristos, care prin har a luat locul nostru printre cei morți, ca să ne salveze, a fost înviat prin puterea lui Dumnezeu. El a făcut lucrarea de mântuire, ne-a eliberat pe deplin de păcate, de puterea morții și a lui satan. Învierea Sa este pecetea acestei lucrări, precum și prezentarea publică a biruinței în om asupra întregii puteri a dușmanului. Încărcat cu păcatele noastre și făcut păcat pentru noi, El a murit pe cruce, a primit plata păcatului și S-a coborât în mormânt; dar fără păcat El a înviat și ca biruitor asupra păcatului, asupra lumii și asupra diavolului S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Moartea nu putea să-L rețină, deoarece El era viața; și noi, deveniți părtași vieții Sale, am devenit pe deplin eliberați de păcat și urmările lui, de puterea morții și de domnia aceluia care are autoritate asupra morții. De aceea, toți care au adormit în Hristos, din cauza părtașiei lor la viața Sa și în virtutea Duhului Sfânt, care locuiește în ei, vor fi aduși la viață. Între aceștia însă Hristos ocupă un loc deosebit; El este «*pârgha celor adormiți*» (versetul 20). Dacă El nu ar fi fost biruitor, atunci și noi ar fi trebuit să rămânem pentru totdeauna sub autoritatea morții și sub domnia lui satan. Acum însă, deveniți părtași vieții Sale și Duhului Său, suntem pe deplin siguri că vom avea parte de biruințele Sale și de toate urmările binecuvântate ale ei, și cândva trupul smereniei noastre va fi făcut asemenea trupului gloriei Sale.

Deci această înviere nu este o înviere generală a morților, ci aceia care au adormit în Domnul, ca subiecte ale favorii lui Dumnezeu, înviați din mormintele lor vor fi uniți de nedespărțit cu Hristos, ei nu numai vor părăsi *moartea*, ci ca și El vor părăsi și *morții*, căci aceștia vor rămâne pe mai departe în mormintele lor; ei vor învia *dintre* cei morți. (compară cu Luca 20,35; Filipeni 3,11). Fără îndoială, toți oamenii vor fi chemați să iasă afară din mormintele lor, și anume prin Hristos, Căruia I-a fost încredințată toată judecata; dar învierea celor păcătoși nu va avea loc nici după aceleași principii ca învierea celor drepti, și nici în același timp. Unii vin la învierea vieții, ceilalți la învierea pentru judecată, care este moartea a doua. Unii vor învia deoarece au viața și Duhul lui Hristos; ceilalți, dezbrăcați de acest Duh și de această viață, vor ieși din mormintele lor la strigătul maiestic al lui Hristos, ca să fie judecați. Unii au parte de *întâia* înviere, care are loc înaintea Împărăției de o mie de ani; ceilalți vor fi treziți abia după terminarea acestei Împărății și vor fi puși înaintea Marelui Tron alb (compară cu Apocalipsa 20,11-15). Această diferență este revelată clar în Cuvântul lui Dumnezeu și are o importanță mare.

Deci învierea trebuie să aibă loc prin om; «*Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților*» (versetul 21). În aceste cuvinte ne sunt prezentate două principii mari. Omul a pierdut totul; el zăcea captiv sub păcat și urmările lui, și numai printr-un om putea să fie salvat din această stare. Dumnezeu Însuși S-a așezat la mijloc! El a trimis în lume pe singurul Lui Fiu născut; și ca om Hristos a murit pentru om și ca Om a înviat pentru om. Biruința Lui este biruința noastră. Ca o plantă cu El în moartea Sa ca și în învierea Sa, noi am fost eliberați pe deplin din acea stare în care păcatul și moartea ne ținea captivi. Noi am fost așezați într-o poziție, unde răul nu mai poate să-și exercite influențele lui nimicitoare. Păcatul și puterea dușmanului rămân pentru totdeauna în afara noii creații, în care noi am fost aduși prin înviere. Este rodul puterii lui Dumnezeu, care ne-a eliberat pentru totdeauna de toată responsabilitatea în care eram de la natură. În Hristos și cu Hristos am obținut o biruință minunată și desăvârșită. «*Și după cum în Adam toți mor, tot așa, în Hristos, toți vor fi făcuți vii*» (versetul 22). Aici ne sunt prezentate capetele a două generații, a două familii, Adam și Hristos. Familia a rezultat din capul ei și ea este dependentă de el în anumite privințe. Deci Adam a adus moartea în rândul urmașilor săi; ea a venit peste toți care erau în legătură cu el; «*moartea a trecut asupra tuturor oamenilor*». Hristos, în care este viața, aduce *viața*

în mijlocul alor Săi; toți, cei care cred în Numele Său, o posedă în El. Așa după cum moartea caracterizează pe primul Adam și neamul lui, așa caracterizează viața pe al doilea Adam și pe cei care sunt ai Lui; dar această viață este în puterea învierii, fără de care ea nu poate fi dată alor Săi. Bobul de grâu a fost în adevăr desăvârșit în Sine Însuși, dar fără să cadă în pământ, ar fi rămas singur. Hristos însă a murit pentru păcatele lor; și acum, după ce El a anulat toate păcatele lor, El le dă viața.

În înviere însă există o anumită ordine, așa cum s-a arătat mai înainte, după care se împlinesc planurile lui Dumnezeu. *«Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei care sunt ai Lui Hristos. După aceea va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu și Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere»* (versetele 23 și 24). Pavel nu dă aici alte detalii, ci prezintă numai o privire de ansamblu a ceea ce va avea loc. Scopul lui este să dovedească învierea, și de aceea el redă pe scurt faptele singulare, și aceasta numai în măsura în care ele stau în legătură cu acest subiect. Deci Hristos este primul rod al învierii, și după aceea aceia care sunt ai Săi, la venirea Sa. Ei vor fi aduși la viață potrivit puterii vieții care este în Hristos; este învierea vieții. El a glorificat pe Tatăl și de aceea El a primit autoritate asupra întregii făpturi, pentru ca El să dea viața veșnică tuturor acelor pe care El i-a dat Lui (Ioan 17,2). Și pentru aceștia El a nimicit domnia morții peste ei și i-a făcut părtași vieții veșnice; și această viață se va arăta și în trupul lor la înviere. Învierea celor fără Dumnezeu nu este amintită aici, căci după ce apostolul a vorbit despre cei drepti, la venirea lui Hristos, el spune: *«după aceea, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu și Tatăl»* (versetul 24). Noi știm însă că potrivit cu Apocalipsa 20 între aceste două evenimente este o perioadă de timp de o mie de ani, perioadă în care Hristos va domni ca Împărat peste tot pământul, când pe pământ va domni pacea și dreptatea. *«Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea.»* (versetele 25.26) Toate Îi vor fi supuse, toate trebuie să recunoască, ori de bună voie ori prin constrângere, că Isus Hristos este Domnul, spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl. Când El va veni, El va primi Împărăția Sa și va acționa cu putere mare. El va sfărâma orice împotrivire și revoltă și va pune pe toți vrăjmașii la picioarele Lui, ultimul va fi moartea. Nimicirea morții stă în legătură cu învierea celor fără de Dumnezeu, care la strigătul de putere al lui Hristos vor ieși din mormintele lor. Hristos prin învierea Sa și glorificarea Tatălui a primit autoritate asupra tuturor; și moartea și-a pierdut domnia asupra celor fără de Dumnezeu. El dă la o parte moartea, prin aceea că înviază pe aceștia, ca să-i dea pentru veșnicie morții a doua, iazul de foc. După aceea va veni sfârșitul, când El va preda Împărăția lui Dumnezeu și Tatăl. *«Căci El, (Dumnezeu), „a supus totul sub picioarele Lui” (Psalm 8,6). Dar când zice că totul I-a fost supus, se înțelege că în afară de Cel care I-a supus totul. Și când toate Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți»* (versetele 27.28). În această subordonare a Fiului nu este vorba de natura Sa, ci de poziția Sa ca Om și de domnia Sa peste toate lucrurile. Când toată puterea și toată autoritatea va fi nimicită, când toate lucrurile vor fi supuse sub picioarele Lui, când toți vrăjmașii Lui vor recunoaște domnia Sa, și în cele din urmă moartea va fi nimicită, atunci El va da toate înapoi Tatălui, Cel care I le-a subordonat Lui; da, El Însuși va fi atunci în poziția Sa ca Om pe deplin subordonat, așa cum a fost și pe pământ, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți. El nu va înceta niciodată să fie una cu Tatăl, așa după cum a fost și în cazul când El a umblat în smerenie pe pământul acesta; dar după ce se va împlini tot ce s-a spus în Psalmul 8 și în Evrei 2 cu privire la supunerea tuturor lucrurilor sub Fiul Omului – Hristos – El va da toate autocrației lui Dumnezeu. El Însuși va ocupa pentru totdeauna locul Său ca Om, ca și Cap al întregii familii a celor răscumpărați, cu toate că El este în același timp Dumnezeu, preamărit în veșnicie, și una cu Tatăl.

În această secțiune scurtă de la versetul 20 la versetul 28, care totodată constituie o paranteză, găsim deci în legătură cu învierea principii deosebit de importante și se revelează planuri minunate ale lui Dumnezeu. Moartea este prin om, și viața este prin Om; moartea este prin primul Adam, viața este prin al doilea Adam. În înviere Hristos este cel dintâi rod, după aceea aceia care sunt ai Lui, la venirea Sa. Ei sunt în cea mai intimă legătură de rudenie cu El, ei sunt părtași ai vieții Lui, ai Duhului Lui, ai biruinței Lui asupra păcatului, lumii, morții și diavolului. Hristos, Omul înviat, este Domn peste toate lucrurile și are autoritate asupra oricărei făpturi. La urmă El nimicește

moartea, după ce El prin învierea pentru judecată a celor fără de Dumnezeu va smulge domnia ei, și apoi va preda Împărăția lui Dumnezeu și Tatăl, și El Însuși ca Om este supus Aceluia care l-a supus toate lucrurile.

În versetul 29 apostolul reia firul gândurilor întrerupt în versetul 19; și noi nu vom găsi explicația acestui loc ca fiind grea, de îndată ce îl vom pune în legătură cu versetele 18 și 19. Acolo apostolul a spus, că dacă nu ar fi nici o înviere, atunci cei care au adormit în Hristos ar fi pierduți, și credincioșii ar fi cei mai nenorociți dintre toți oamenii; și aici continuă să întrebe cu privire la aceea tăgăduire a învierii: «*Altfel, ce vor face cei ce se botează pentru cei morți? Dacă morții nu înviază nicidecum, de ce se mai botează pentru ei?*» (versetul 29). Credincioșii sunt priviți aici ca o oștire de război, care luptă în această lume pentru Numele lui Isus și pentru gloria care se așteaptă, și în această luptă îndură multe lipsuri și prigoane, și unii chiar moartea, așa cum era efectiv în timpul acela. Nu era o nebunie să devii creștin, sau să ocupi locul acelora care, dacă nu era nici o înviere și deci nici o speranță a slavei, nu aveau parte de nimic altceva decât de moarte? Nu era o nebunie, ca prin botez să te introduci în rândul acelei oștiri, ca să nu ai parte de nimic altceva decât de suferință și moarte? Și continuând cu aceste gânduri, apostolul întreabă în continuare: «*Și de ce suntem noi în primejdie în fiecare ceas? În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte, tot așa cum mă laud cu voi în Hristos Isus, Domnul nostru. Dacă, vorbind în felul oamenilor, m-am luptat cu fiarele în Efes, care îmi este folosul? Dacă morții nu înviază, „să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri.”*» (versetele 30-32) Cu siguranță ar fi fost cea mai mare nebunie, dacă el fără scop și folos ar fi urmărit un drum, care în fiecare ceas îi aducea pericole noi, și pe care îl pândea moartea din toate părțile, așa că el, în ceea ce privea sentimentul lui, murea zilnic; căci aceasta era lauda sa în Hristos, pentru al Cărui Nume el se expunea unui permanent pericol al vieții. În mod deosebit a fost acest caz în Efes, unde furia oamenilor a atins o așa înălțime, că el avea de înfrânt o luptă cu fiarele, așa cum se obișnuia în timpul acela. (compară cu 2 Corinteni 1,8.9; 1 Corinteni 4,8-12). În orice caz această luptă trebuie înțeleasă simbolic și nu literalmente, așa cum găsim mai târziu în alte locuri o vorbire asemănătoare, ca de exemplu în 2 Timotei 4,17, unde Pavel spune, că el a fost salvat din «*gura leului*». Ce folos ar fi avut el din toate acestea, dacă morții nu ar învia?

Însă la aceste întrebări referitoare la înviere nu este vorba de nemurirea sufletului, cu toate că este adevărat, că moartea nu poate să-l atingă, ci de învierea trupului. Dumnezeu are a face cu omul, și omul constă din duh, suflet și trup. El trebuie să dea socoteală de tot ce a făcut pe când era în trup; și el va face aceasta, după ce va fi înviat. În moarte sufletul este despărțit de trup, indiferent dacă omul este fericit sau nefericit, salvat sau pierdut; și în această stare nici credinciosul nu este îmbrăcat cu slavă și nici necredinciosul nu este judecat. De aceea de îndată ce se tăgăduiește învierea, se tăgăduiesc adevăratele relații ale lui Dumnezeu cu oamenii, și moartea este făcută sfârșitul tuturor acestor relații. Desigur aceasta ar fi în armonie cu voința omului natural; dar apostolul spune cu toată seriozitatea corintenilor: «*Nu vă înșelați: „Prietenii rele strică obiceiurile bune”. Treziți-vă cum se cuvine și nu păcătuiți! Căci unii nu au cunoștința de Dumnezeu: spre rușinea voastră o spun.*» (versetele 33.34) Pavel privește viața de desfrâu ca sursă a tăgăduirii învierii; și aceasta este foarte adevărat, căci dacă nu există nici o înviere, «*să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri*» (versetul 32), asemenea creaturilor fără rațiune.

«*Dar va zice cineva:*», continuă apostolul, «*„Cum înviază morții? Și cu ce trup vor veni?”*» (versetul 35). La această întrebare curioasă nu este un răspuns precis. El consideră mai degrabă pe cel care pune o astfel de întrebare ca nebun, prin aceea că el are în fiecare zi ocazia să găsească un răspuns satisfăcător în domeniul naturii. Sămânța aruncată în pământ trebuie să moară, înainte să răsăre un corp nou, așa cum el este dat potrivit cu voința Creatorului; și El dă fiecărei semințe un corp propriu (versetele 36-38). Tot așa și trupul de înviere este rodul puterii lui Dumnezeu și după voința liberă a Aceluia care face trupul o locuință minunată pentru suflet. Însă el va rămâne totdeauna cu adevărat trup omenesc. Va fi un trup cu totul potrivit pentru cel care îl locuiește. Dar așa după cum sunt diferite feluri de trupuri, tot așa sunt trupuri cerești și trupuri pământești, și așa după cum slava soarelui se deosebește de slava lunii și diferitele stele se deosebesc între ele în slavă, tot așa se deosebește slava corpurilor cerești de slava corpurilor pământești (versetele 39-41). Că aici nu poate fi vorba de diferite trepte sau grade ale slavei acestui trup, rezultă clar din 1 Ioan 3,2, unde se spune: «*Știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa*

cum este.» Dar dacă noi toți, și în ceea ce privește trupul, vom fi ca El, atunci vom fi la fel și între noi; și de aceea aici nu poate fi nicidecum vorba de grade diferite ale slavei noastre. Noi spunem: *slavei noastre*, căci este slava Adunării, care este plinătatea Aceluia, care umple totul în toate. Ea va fi în chip desăvârșit identică cu El. Ea aparține, ca și El, cerului și de aceea va fi părtaşă slavei cerului. Există însă și o slavă pământească, despre care însă aici nu se vorbește mai mult. Slava cerească semnifică caracterul învierii noastre. Trupurile noastre vor mai putrezii și vor deveni minunate, vor fi vase ale puterii și vor fi vase spirituale. *«Trupul este semănat în putrezire și înviază în neputrezire; este semănat în necinste și înviază în slavă; este semănat în slăbiciune și înviază în putere; este semănat trup natural și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup natural, este și un trup duhovnicesc»* (versetele 42-44). Tot ce amintește de păcat, de praf și de pământesc, va fi dispărut desăvârșit la învierea noastră. Trupul supus putrezirii s-ar putea să fie mutilat, poate fi pus în pământ și cu totul devenit praf, la învierea dintre morți el va apărea iarăși în slavă și onoare, fără să poarte nici cea mai mică urmă a stării lui de odinioară de inferioritate.

În timp ce apostolul se ocupă acum în continuare cu acest subiect prețios, ajunge să vorbească de diferența mare care există între primul Adam și al doilea Adam, și dintre aceia care sunt în legătură cu primul Adam și cei care sunt în legătură cu al doilea Adam. *«De aceea este scris: „Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu;”* (Geneza 2,7), *cel din urmă Adam, un duh dătător de viață. Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este natural; ce este duhovnicesc vine pe urmă. Omul dintâi este din pământ, făcut din țărână; omul al doilea este din cer»* (versetele 45-47). Trupul primului Adam era un trup natural, făcut din același praf ca și toate animalele; viața lui era a unui suflet viu. După ce Dumnezeu a făcut pe Adam din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață. Prin aceasta a venit în legătură cu Dumnezeu, sau așa cum Pavel a exprimat aceasta pe Aeropag în Atena *«Suntem din neam de Dumnezeu!»* Comportarea lui ar fi trebuit să corespundă acestui neam, și Dumnezeu Însuși i s-ar fi revelat, ca să-l mențină în starea morală, în care el a venit prin această suflare de viață. Cu toate că era liber de moarte, deoarece Dumnezeu i-a insuflat suflarea de viață, el a rămas totuși numai un suflet viu. Niciodată el nu putea deveni un duh dătător de viață, căci el nu avea viața ca posesiune a sa, ca venind din sine însuși, ci ca dată de Dumnezeu, prin a Cărui putere el trebuia și să rămână păzit. Condiția pentru o viață permanentă în această stare era ascultarea desăvârșită de poruncile lui Dumnezeu; și de îndată ce această ascultare a încetat, imediat a fost distrusă relația cu Dumnezeu, și moartea cu toate grozăviile ei stătea înaintea ușii. *«În ziua în care veți mânca din el veți muri»*. Adam a mâncat și de aceea relația lui cu Dumnezeu a fost distrusă și moartea a fost partea lui. Noi toți am venit din el după căderea lui și de aceea am moștenit starea în care l-a adus păcatul, cu toate formele ei. Dacă Dumnezeu voia acum să ne readucă iarăși în legătură cu Sine, El trebuia să ne trimită pe Altceva din cer, care era un duh dătător de viață, și deci avea putere să ne dea viața. Și această putere o găsim în ultimul Adam; El a devenit un Duh dătător de viață. El are nu numai viața unui suflet viu, ci are viața în Sine Însuși, și de aceea poate da viață cui vrea El. Aceasta are o importanță mare, deoarece El era ca un om adevărat pe pământ. Acum este nu numai Dumnezeu care dă viața cui vrea El, ci și ultimul Adam. Hristos, Capul unui neam nou, are această putere în Sine Însuși, căci este scris: *«Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine.»* (Ioan 5,26) Și cu privire la noi se spune: *«Și mărturia este aceasta: că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața»* (1 Ioan 5,11.12).

Dar aceasta nu este tot ce ni se spune aici. Apostolul spune în continuare: *«Omul dintâi este din pământ, făcut din țărână.»* Originea lui este din pământ, și aceasta nu după căderea lui, ci înainte de căderea lui. Dumnezeu l-a făcut din țărâna pământului, și deoarece el a căzut, el trebuie să se reîntoarcă în țărână. Însă al doilea Adam, cu toate că este tot așa de adevărat om ca și primul, este Domnul din cer. Și noi, ca unii care aparținem primului Adam, suntem din pământ, din țărână; și *«cum este cel făcut din țărână, așa sunt și cei din țărână»*, dar de îndată ce am primit viața celui de-al doilea Adam, avem parte la slava pe care El o posedă ca Om. Noi suntem ca El; căci *«cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești»* (versetul 48). Însă înainte ca aceasta să poată avea loc, a trebuit ca Hristos să împlinească mai întâi toată dreptatea, să facă ispășire pentru păcat, să învingă moartea și să distrugă puterea lui satan. El trebuia să pună capăt întregii stări a primului Adam, ca

după aceea El, ca al doilea Adam și ultimul, ca Duh dătător de viață, să poată deveni Capul unui neam spiritual nou – a unui neam care este unit cu El în chip desăvârșit și care ia parte la toate privilegiile. Credinciosul se află într-o stare corespunzătoare lui Dumnezeu, de aceea el poate să stea înaintea Lui în puterea vieții noi. Deci uniți cu al doilea Adam și prin Duhul Lui făcuți vii, noi am fost transferați într-o stare, care nu numai ne-a despărțit pe deplin de starea tristă și nenorocită a unui păcătos, ci în același timp este diferită de starea în care se afla Adam înainte de cădere, departe ca cerul de pământ, deoarece noi am devenit părtași vieții care există din veșnicie și va exista în veșnicie, și noi am fost făcuți una pe deplin cu Domnul din cer.

Acesta este rezultatul mântuirii noastre minunate: «*Și după cum am purtat chipul celui făcut din țărână, tot așa vom purta și Chipul Celui ceresc.*» (versetul 49). În ceea ce privește duhul, noi suntem deja făcuți asemenea Domnului din cer: dar va veni și momentul când coliba noastră pământească va fi transformată și vom primi un trup, care este ca trupul de înviere minunat al Aceluia, care ca Salvator și Mire al nostru Și-a ocupat deja locul la dreapta lui Dumnezeu, pentru ca acolo în Casa Tatălui Său să ne pregătească un loc, pentru ca noi să avem parte nu numai de viața Sa, ci să avem parte și la slava Sa. «*Ce spun eu, fraților, este că nu pot carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu, nici putrezirea să moștenească neputrezirea*» (versetul 50). Este imposibil ca noi în acest trup pământesc supus putrezirii să putem privi slava cerului, și de aceea este necesar ca, înainte să intrăm în această slavă, trupul nostru să fie transformat și să fie asemenea trupului preaiubitului nostru Domn și Mântuitor Isus Hristos. Și este Duhul Sfânt și al lui Hristos, care locuiește în noi și ne dau garanția deplină pentru certitudinea transformării noastre minunate.

Toate adevărurile minunate, care ne sunt făcute cunoscut în acest capitol deosebit de prețios, sunt încununate acum printr-o revelație nouă a felului în care toți sfinții, atât cei în viață cât și cei adormiți, vor ajunge să fie asemenea cu Hristos Cel glorificat, o revelație, care până în momentul acela era o taină pentru corinteni, și, vai! cu toate că acum este făcută cunoscut în chip desăvârșit, este puțin prețuită de mulți credincioși din zilele noastre. «*Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță.*² *Căci trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați*» (versetele 51 și 52).

Ce taină minunată și slăvită se deschide aici credinței sfinților! Într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la sunetul trâmbiței, sfinții vor ieși din mormintele lor, de data aceasta ne mai fiind îmbrăcați cu trupuri supuse putrezirii, ci un trup care nu putrezește, asemenea strălucirii slavei cerului și alcătuit ca și trupul Biruitorului asupra morții și mormântului: în aceeași clipă, sfinții care vor fi în viață – cei muritori – oriunde s-ar găsi ei, tot așa, deodată, vor fi transformați spre nemurire. «*Căci trebuie ca ceea ce este supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire și ceea ce este muritor să se îmbrace în nemurire*» (versetul 53). Coliba, alcătuită din țărâna pământului, va fi transformată deodată în una cerească, potrivită în chip desăvârșit ca să vadă gloria lui Hristos și s-o savureze împreună cu El. În momentul când sfinții adormiți vor învia și cei vii vor fi transformați, ei vor fi

² La această expresie «cea din urmă trâmbiță» s-a gândit deseori la trâmbița a șaptea din cartea Apocalipsa 11 și apoi firește s-a tras concluzia că învierea și transformarea sfinților va trebui să aibă loc în acel moment al judecării. Însă după părerea noastră cele șapte trâmbițe din cartea Apocalipsa, despre care s-a vorbit la mult timp după redactarea acestei scrisori și chiar după moartea lui Pavel, nu stau în nici o legătură cu trâmbița amintită aici, și nici cu cea amintită în Matei 24 și de profeții iudei. Acele șapte trâmbițe sunt fără îndoială trâmbițe ale judecării și trebuie aduse în legătură cu restul conținutului cărții Apocalipsa și trebuie studiate în interdependența lor, așa cum trebuie să se facă și cu privire la celelalte evenimente. Aici în 1 Corinteni 15,12 Pavel vorbește numai despre sfinții înviați și transformați, și de aceea și trâmbița amintită aici trebuie limitată numai la acest subiect. În Isaia 27,13, unde de asemenea este vorba de o trâmbiță – o trâmbiță a harului, Domnul o leagă de strângerea rămășiței israelite. Între aceste două evenimente, învierea și transformarea sfinților și strângerea rămășiței israelite, se împlinesc acele șapte trâmbițe din cartea Apocalipsa, dacă la ultima din acestea nu se gândește la suprapunerea cu solicitarea adresată Israelului împreună. Totodată ni se pare că această expresie «la cea din urmă trâmbiță» este pur și simplu o aluzie la ceva general cunoscut în lumea romană din timpul acela, semnalul militar final pentru pornirea în marș, după ce au fost date și executate indicațiile anterioare pentru pornirea taberei. Toți stăteau gata și așteptau ultimul ton al trâmbiței, ca să pornească împreună. Și aceasta caracterizează poziția Bisericii din timpul actual.

răpiți împreună în nor în întâmpinarea Domnului, ca să fie pentru totdeauna la El. (compară cu 1 Tesaloniceni 4,13-18). Ce speranță!

Aceasta este taina mare și minunată, pe care apostolul o revelează aici în Corint și prin care orice inimă, care cunoaște și iubește pe Domnul, va fi umplută cu mare bucurie. Pavel însuși a trăit în permanenta așteptare a acestui moment fericit; căci atât aici cât și în scrisoarea către Tesaloniceni el spune: «*Vom fi schimbați*». El aștepta să fie îmbrăcat și nu dezbrăcat. El trăia pentru Domnul său; el cunoștea făgăduința Lui și dorea împlinirea ei. Chiar dacă nu știa ora, el știa totuși foarte sigur că El va reveni și Îl aștepta în fiecare clipă. Inima lui iubitoare și doritoare nu așeza nici o perioadă de timp între așteptarea sa și împlinirea așteptării sale, deoarece nici Domnul nu a stabilit. Ah, fie ca toți sfinții să aibă felul lui de a gândi!

«*Când trupul acesta*», așa continuă apostolul, «*supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință.”*» (versetul 54, compară și cu Isaia 25,8). Pentru creștin moartea a fost biruită total; ea a fost înlăturată. Credinciosul posedă în Hristos înviat o viață care îl ridică deasupra morții, nu trupește, dar fără îndoială moral. Moartea, ca rod al păcatului și ca judecată și-a pierdut toată puterea asupra sufletului. Ea a fost biruită așa de desăvârșit, că vor fi foarte mulți care nu vor muri. Toți credincioșii posedă pe Hristos ca viață a lor. În timp ce El nu este prezent, și aceasta va dura atât timp cât El stă la dreapta Tatălui și viața noastră este ascunsă cu El în Dumnezeu, noi vom muri trupește, aceasta înseamnă că sufletul se va despărți de corp. Însă de îndată ce El revine, de îndată ce El părăsește tronul Tatălui Său, ca să ia pe ai Săi la Sine - și El va face aceasta înainte să vină judecățile peste lumea aceasta -, El va exercita pe deplin puterea Sa față de ei și moartea nu va fi în stare să exercite vreo împotrivire. Toți cei vii, fără să moară, vor intra în slava Sa. Desigur crearea omului din țărâna pământului era o dovadă minunată a atotputerniciei Creatorului; dar o dovadă mult mai minunată a puterii atotputernice a lui Dumnezeu este învierea omului care revine din țărână. Dar deasupra tuturor acestora stă transformarea sfinților aflați în viață la venirea lui Isus, deoarece ea ne arată în chip minunat, cât de desăvârșit a biruit Hristos moartea și cum El a anulat și ultima urmă a păcatului. Da, prin harul Său El aduce pe păcătosul nenorocit, vinovat și vrăjmaș pe cea mai înaltă treaptă a onoarei, deoarece El exercită față de el toată puterea atotputerniciei Sale divine. Și această eliberare desăvârșită, cu toate că noi încă o mai așteptăm, o putem privi deja acum cu ochiul credinței în slava Persoanei lui Hristos; căci El S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, după ce El S-a supus stării omului aflat în moarte din cauza păcatului. Și El a înfăptuit o mântuire desăvârșită, o mântuire, care, după ce a anulat toate păcatele, a glorificat dreptatea lui Dumnezeu și a nimicit puterea lui satan pe baza unei ispășiri veșnice și a unei vieți care a biruit moartea, ne-a așezat într-o sferă cu totul nouă, unde păcatul și urmările lui nu pot pătrunde, și unde favoarea lui Dumnezeu ne va străluci desăvârșit și pentru veșnicie în glorie. Și această schimbare mare și minunată va avea loc într-o clipită, într-o clipeală din ochi prin puterea lui Dumnezeu: cei adormiți în Hristos vor învia și noi vom fi transformați.

Citarea locului din Isaia 25,8: «*Moartea a fost înghițită de biruință*» (versetul 54) este foarte ciudată. Apostolul citează aici numai faptul că moartea a fost înghițită de biruință; dar dacă studiem acel loc din Isaia în context cu întreg capitolul, vom găsi că acest eveniment nu are loc la sfârșitul lumii, ci în perioada când prin instaurarea Împărăției lui Dumnezeu în Sion se va îndepărta învelitoarea sub care au stat păgânii în întuneric și neștiință. În această perioadă tot pământul va fi luminat, va fi plin de cunoștința Domnului. Deci siguranța deplină, că moartea va fi îndepărtată, umple inima noastră cu încredere, cu toate că moartea încă mai este prezentă. Deja acum putem striga plini de încredere: «*Unde îți este țepușa, moarte? Unde îți este biruința, moarte?*» (versetul 55). Țepușa morții a fost frântă și biruința Hadesului nimicită. Harul triumfător al lui Dumnezeu a schimbat totul. Pentru cei care sunt în Hristos, moartea și-a pierdut deja acum, în timp ce ea încă mai domină, caracterul ei propriu-zis, deoarece pentru ei ea constă numai în părăsirea sau despărțirea de ceea ce este muritor. Ea nu îi umple cu groază la gândul la judecata lui Dumnezeu și la puterea lui satan, deoarece Hristos a fost în acea judecată, și pentru ei a biruit această putere. Dar nu numai aceasta: El a îndepărtat și pe urzitor, țepușa morții. «*Țepușa morții este păcatul și puterea păcatului este Legea.*» (versetul 56) Legea a prezentat conștiinței dreptatea lui Dumnezeu, care cerea împlinirea acelei Legi și amenința cu blestem pe toți care greșeau în împlinirea Legii, și prin

aceasta păcatului i se dădea puterea asupra conștiinței și făcea moartea și mai îngrozitoare. Hristos însă a fost făcut păcat și a purtat blestemul Legii, prin aceea că El a devenit blestem pentru aceia care erau sub Lege. El a eliberat desăvârșit pe ai Săi de ambele, de păcat și de Lege, deoarece El a glorificat pe Dumnezeu cu privire la păcat și cu privire la Lege; și totodată El ne-a eliberat pe deplin de puterea morții, din care El a înviat ca biruitor. Singurul lucru pe care moartea îl poate face astăzi asupra noastră este să ne ia de pe scena actuală, pe care ea își exercită puterea, ca să ne ducă la locul unde ea nu mai posedă nici o putere. *«A muri este câștig.» «Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos»* (versetul 57). Dumnezeu este izvorul acelor gânduri de har, care umplu puterea Sa. Și în loc să ne fie frică de moarte, inima noastră este umplută cu mulțumire pentru Acela care ne-a dat o eliberare desăvârșită și veșnică, o biruință desăvârșită și veșnică. În curând vom fi pentru totdeauna la Isus, vom fi ca El, și Îl vom vedea așa cum este. Acesta este rezultatul mare și minunat din toate. Scena lucrului nostru este acum încă acolo unde moartea își exercită puterea și unde satan o poate folosi, dacă Dumnezeu îi permite, să ne facă să devenim inactivi, acolo unde ne întâmpină greutăți de tot felul și vrăjmașii ne înconjoară; dar noi suntem siguri, că sfârșitul va fi minunat și fericit. Dumnezeul nostru va împlini și cu privire la noi planurile Lui minunate și mărima puterii Sale, pe care am văzut-o în Hristos Isus, care este Capul și revelarea slavei pe care noi o vom savura veșnic împreună cu El. La El, preaiubitul nostru Isus, vom găsi și rodul lucrării noastre, pe care noi am făcut-o aici jos pe pământ în Numele Său și cu încredere în harul Său și puterea Sa. De aceea la sfârșitul acestui capitol minunat apostolul dă îndemnul serios și mângâietor: *«De aceea, frații mei iubiți, fiți tari, neclintiți, sporind totdeauna în lucrul Domnului, știind că lucrarea voastră în Domnul nu este zadarnică»* (versetul 58).